

เสน่ห์
รัก
หมอ
ทวดาเก๋บู๊

10

หมิงยา 明药 เจียน
จินอันเหวจิน, เสากล้าเปิดย่าง แปเป

เซียวจิ้งเฉิงตั้งใจว่าจะคุยกับนางอย่างจริงจัง แต่เซวียเหมยกลับ
โผล่ตัวเข้ามาในอ้อมแขนเขา สองมือจับโอบหน้าเขาไว้

นางเอื้อมมือไปคลำอยู่สองสามครั้ง พยายามจะถอดหน้ากาก
ของเขาออก แต่กลับไม่รู้ว่าควรเริ่มจากตรงที่ใด

เมื่อจับจุดสำคัญไม่ได้ เซวียเหมยจึงต้องพุ่งขึ้นไปประกบจูบ
ริมฝีปากของเขาเอาไว้

เซียวจิ้งเฉิง "..."

แนะนำตัวละคร

* เขียวเหมย

อดีตแพทย์ทหารอวกาศ วิชาญฉันทะภูมิติมาเป็น
คุณหนูใหญ่แห่งจวนหย่งหนิงไหว มีหัวงมิตี
และเครื่องแสดงผลส่วนบุคคลติดตัวมาด้วย
เป็นทาสแมวตัวจริง

* เขียวจิ้งเจิง

จินอ่องที่เป็นลูกหลงของฮ่องเต้องค์ก่อน มีชื่อเสียง
เลื่องลือจนถูกขนานนามว่า 'เทพสงคราม' มัก
ประจำการอยู่ที่ชายแดน

* เขียวฉือ

คุณชายใหญ่จวนหย่งหนิงไหว พี่ชายแท้ๆ ของ
เขียวเหมย ตอนอายุสิบหกเกิดเหตุร้ายทำให้
ขาขาดไปข้างหนึ่ง เป็นคนเก็บตัวไม่ออกไปไหน
เป็นสหายกับเขียวหมิงอวี่

* เจิงหลั่นซิง

บุตรสาวแม่ทัพเจิง เคยเป็นคู่หมั้นของเขียวจิ้งเจิง
เป็นคนมักใหญ่ใฝ่สูง ทะเยอทะยาน

* จิ้งอ่อง

องค์ชายแปดแคว้นคู่ อายุห่างกับเขียวฉือเพียง
ครึ่งปี วันๆ วุ่นอยู่แต่กับการกินดื่มเที่ยวเล่น
แต่งงานมีภรรยาเอกและลูกแล้ว

562

๕๖๒

เซวียหมยอ่านจดหมายที่เจิ้งจั้นเขียนกลับมา
นี่ไม่ใช่จดหมายข่าวกรองของทหาร แต่เป็นจดหมายส่วนตัว
เจิ้งจั้นบอกเซวียจิ้งเจิ้งในจดหมายว่าจาเหอกันใช้สัญญาณแจ้งเหตุ
ไม่เป็น เขาแค่อยากส่งจดหมายให้เผื่อไปหย่า แต่เข้าใจผิดไปใช้สัญญาณ
แจ้งเหตุ และถามเซวียจิ้งเจิ้งว่าจะทำอะไร
หากเป็นไปตามกฎทหาร จาเหอกันจะต้องถูกสังหาร
เพราะเขาเป็นคนนอกเผ่าที่ได้เลื่อนขั้นขึ้นมา อาจไม่เข้าใจความหมาย
ของเซวียจิ้งเจิ้ง เจิ้งจั้นจึงแค่มัดเขาเอาไว้
มีข่าวกรองจึงเคลื่อนพลสองหมื่นนายไม่รู้ว่าต้องสิ้นเปลืองเสบียงทหาร
ไปเท่าใด ไม่ใช่สิ่งที่จะจัดการได้ด้วยการพูดส่งๆ แค่เพียงประโยคเดียว
เซวียหมยอ่านจบก็ขมวดคิ้ว "จาเหอกันก่อเรื่องแล้ว!"
เจิ้งจั้นยังบอกเซวียจิ้งเจิ้งว่าสาเหตุที่จาเหอกันส่งสัญญาณแจ้งเตือน

ก็เพราะว่าเซวียเหมยให้เขาไปติดต่อกับคนของเผ่าเซวียเหียนถัว...เขา
ทำสำเร็จแล้ว จึงอยากบอกให้เซวียเหมยรับรู้

เซวียเหมยอยู่ที่เมืองไปหยาก็ไม่มีอะไรทำพอดี วังจนไม่รู้จะทำ
อะไรในเหมันตฤดูนี้ พอได้ยินเรื่องนี้ก็เอ่ยกับเซียวจิ้งเจิง "ท่านต้องไป
จวนว่าการหรือไม่เพคะ"

"ต้องไป" เซียวจิ้งเจิงเอ่ย

เรื่องใหญ่ถึงเพียงนี้เจิงจั้นจัดการไม่ได้ เซียวจิ้งเจิงต้องไปด้วยตนเอง

เซวียเหมยกล่าว "หม่อมฉันก็จะไปด้วยเพคะ ให้หลูเหวิน หลูซู่ ไฉยวน
กับจินผิงไปด้วย พวกเราจะไปพักที่ทุ่งหญ้ากว้างสักระยะ"

"หิมะจะตกแล้ว ที่นั่นหนาวมาก" เซียวจิ้งเจิงเอ่ย

"หม่อมฉันจะเอาเตาไปด้วย แล้วก็ส่งคนไปหาเหมืองถ่านหิน"

เซวียเหมยเอ่ย "ที่ราบกว้างก็หาได้ ท่านวางใจเถิดเพคะ"

เซียวจิ้งเจิงนึกถึงท่าทีปฏิเสธนางของเขาและความผิดปกติของ
ร่างกายนางเมื่อคืน แล้วนึกถึงท่าทีแปลกๆ ของนาง หากนางอยู่ที่เมือง
ไปหยาก็จะยิ่งห่างไกลกับเขามากขึ้น

เขาพยักหน้าในที่สุด

ในเวลาเดียวกันเขาก็เอ่ยกับเซวียเหมย "ข้าส่งคนไปหาพระธรรมาจารย์
แล้ว หากหาพบข้าจะให้เขาไปหาเจ้าที่ทุ่งหญ้ากว้าง"

เซวียเหมยตอบรับ

นางกอดเซียวจิ้งเจิง ยิ้มให้เขาแล้วขบริมฝีปากของเขา

การขบเบาๆ เช่นนี้ย่อมไม่เป็นไร

"ทางนั้นยังมีเผ่าชยงหนูที่รอตชีวิตอยู่ หากเกิดเรื่องเจ้าก็เข้าไปช้อนตัว
ในห้วงมิตี ไม่ต้องสนใจผู้อื่น" เซียวจิ้งเจิงพลันเอ่ยอีกครั้ง

เซวียเหมยตอบรับ

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้นเซียวจิ้งเจิงก็ออกเดินทางไปจนกว่าการที่ทุ่งหญ้ากว้าง
เขาพากองกำลังทหารไปด้วยห้าร้อยนาย รวมทั้งเซวียเหมยและพวก
ของนาง

หลูซู่และหลูเหวินยินดีติดตามเซวียเหมย ต่อให้ต้องลำบากตรากตรำ
ที่ทุ่งหญ้ากว้างเพียงใดก็ไม่เป็นไร ขณะที่ไฉ่ยวนและจินผิงยังห่างนางไม่ได้

เซียวจิ้งเจิงคุ้นเคยกับเส้นทางดี เขาเดินทางโดยไม่หยุดพัก เข้าวันที่สาม
ก็มาถึงจนกว่าการ

ครั้นแม่ทัพและเหล่าพลทหารที่ตามมาเห็นว่าไม่มีสงครามให้ต่อสู้
ก็หดหู่เล็กน้อย

เจิงจั้นมัดจาเหอกันไว้ห้าวัน ทุกวันจะให้เขาตีนมมกะเพียงเล็กน้อย
ไม่ให้กินเนื้อ จึงทำให้จาเหอกันหิวมาก

พอเซียวจิ้งเจิงมาก็ให้เจิงจั้นปล่อยจาเหอกันก่อน แล้วให้คนไป
ยกอาหารมาให้เขา

จาเหอกันกินอย่างรีบร้อนจนอาหารเกือบติดคอตาย

"ขอบคุณท่านผู้บัญชาการ!" เขากินไปพลางเอยกับเซียวจิ้งเจิงไปพลาง
"จวินจู่..."

"กินให้เสร็จก่อนแล้วค่อยพูด" เซียวจิ้งเจิงตำหนิเขา

จาเหอกันกินเสร็จแล้วก็กำลังวังชาขึ้น เขาเริ่มอธิบายว่าทำไม
เพราะไม่รู้ว่าการใช้สัญญาณแฉ่งเหตุร้ายแรงมาก เพียงแค่อยากรีบ
ส่งจดหมายให้ผู้บัญชาการเท่านั้น

"คนของเผ่าเซวียเหยียนถั่วติดต่อเข้ามาแล้ว พวกเขายอมสวามิภักดิ์

ยอมมอบอาวุธต่าง ๆ ให้ แต่ไม่อาจชิงสัตว์เลื้อยของพวกเขาไป และ
ไม่อาจสังหารชายฉกรรจ์ของพวกเขา" จาเหอกันเอ๋ย

การเจรจาเป็นขั้นตอนที่แสดงถึงการไว้วางใจซึ่งกันและกัน

ก็เหมือนกับที่เซียวจิ้งเจิงพูด ฉานอวิ๋ซ่งหงู่ตายแล้ว ยามนี้หากยัง
ผู้ต่อ ราชสำนักจะไม่ประทานรางวัลให้แล้ว และทางจวินอ๋องน้อยก็จะมี
ชนสัตว์จำนวนมากเกินไป ไม่อาจขายได้หมดภายในหนึ่งถึงสองปี

การสู้รบจึงมีประโยชน์ต่อเมืองไปหยาไม่มากนัก

หากสวามีภักดีได้ยอมดีที่สุด ไม่สู้แต่ชนะคือพลังแห่งอำนาจ
ไม่อาจปราบฝ่ายตรงข้ามได้ถึงจำเป็นต้องระดมกำลังทหาร

"ไม่ ยามนี้พวกเขาต่อรองพวกเรา" เซวียเหมยเอ๋ยปากก่อนเซียวจิ้งเจิง
"แค่เอาอาวุธไป ผู้ใดจะรู้ว่าพวกเขาซ่อนอาวุธไว้อีกหรือไม่ พวกเรา
ต้องการสัตว์เลื้อยของพวกเขาครึ่งหนึ่ง และให้พวกเขาส่งเชลยมาอย่างน้อย
สองพันคน มิเช่นนั้นจะไม่ยอมรับการสวามีภักดีจากพวกเขา ถ้าพวกเขา
ไม่ยอมทำตาม หลังพ้นหมันตกดูไปท่านผู้บัญชาการก็จะจัดการกับ
พวกเขา"

จาเหอกัน "..."

เหตุใดถึงกลับคำ

จวินจู่เป็นคนเกลียดกล่อมให้พวกเขายอมสวามีภักดีมิใช่หรือ

"จวินจู่..." จาเหอกันไม่ค่อยรู้เรื่องการเมืองนัก

การที่เขาได้เป็นหัวหน้าเผ่าก็ไม่ได้ผ่านการแย่งชิงใครมา แต่เพราะ
เขาเกิดมาในตระกูลสูงศักดิ์จึงไม่เข้าใจการกลับคำของเซวียเหมยอย่างมาก

"ท่านยังไม่เข้าใจอีกหรือจาเหอกัน ข้าไม่เคยหวังว่าเผ่าเซวียเหยียนถัว
จะยอมสวามีภักดีในตอนนี ยามนี้พวกเขามาแล้วก็อาจเพียงแสร้งทำเป็น

ยอมจำนน" เขวียเหมยเอ๋ย

จาเหอกัน^๒พลันตกตะลึง

เขาอ้าปากอย่างอึ้งงัน ไม่เคยคิดถึงขั้นนั้น

"เพราะยามนี้อากาศยังอบอุ่น พวกเขามีชีวิตรอดไปได้ ไม่จำเป็นต้องยอมสวามิภักดิ์" เขวียเหมยเอ๋ย "ไม่ส่งสัตว์เลื้อยครีบกึ่งหนึ่งและเชลยสองพันคนมา พวกเขาก็ไม่มีความซื่อสัตย์ใดๆ"

จาเหอกันส่ง 'ตัวตุ่น' ออกไปอีกครั้ง

ครั้งนี้ 'ตัวตุ่น' ถูกคนของเผ่าเขวียเหยียนถัวตัดหูไปข้างหนึ่ง

พวกเขากำลังทำให้จาเหอกันอับอาย

นี่เป็นการแสร้งจำนนดังคาด!

จาเหอกันโกรธแทบตาย คิดจะพาคนของเจิ้งจั้นไปโจมตีเผ่าเขวียเหยียนถัวเองเสียด้วยซ้ำ ทว่ายามนี้คนของเผ่าเขวียเหยียนถัวหนีไปแล้ว

"จาเหอกัน ครึ่งหน้าหากมีผู้ใดคิดจะยอมสวามิภักดิ์อีก ให้เสนอเงื่อนไขที่โหดร้ายก่อน ถ้าพวกเขาตอบรับก็หมายความว่าพวกเขาจนตรอกแล้ว ตัวอย่างเช่นต้องเอาสัตว์เลื้อยครีบกึ่งหนึ่งและเชลยสองพันคน หากเผ่าเขวียเหยียนถัวตอบรับยอมมาจริงๆ ค่อยเอาสัตว์เลื้อยคืบให้พวกเขาและปล่อยคนของพวกเขาไป พวกเขาถึงจะซาบซึ้ง ต้องมีทั้งพระเดชและพระคุณถึงจะทำให้พวกเขายอมจำนนได้ มิเช่นนั้นพวกเขาก็จะเป็นสุนัขป่าที่เลี้ยงไม่เชื่อง วางใจเถิด เหมันตฤๅใกล้เข้ามาแล้ว ให้พวกเขาผจญความลำบากจนพอที่จะหยุดเล่นเล่นเอง" เขวียเหมยเอ๋ย

จาเหอกันออกแรงพยักหน้า รู้สึกว่าจวินจุ่พูดถูก

เพราะการใช้สัญญาณแจ้งเหตุผิดปกติ เขียวจิ้งจิงจึงต้องลงโทษจาเหอกัน

จาเหอกันเป็นคนเผ่าอื่น ไม่รู้กฎเกณฑ์ และถูกลงโทษเป็นครั้งแรก ดังนั้นจึงถูกลงโทษสถานเบา

เขียวจิ้งจิงเขียนจาเหอกันด้วยสั้ต่อน้ำเหล้าทหาร

วันที่ลงโทษ เขียวเหมยและคนอื่นๆ ก็ไปดู

ทุกสั้ของเขียวจิ้งจิงล้วนแฝงไปด้วยเลือด เขียนจนถึงครั้งสุดท้ายเมื่อบนแผ่นหลังจาเหอกันก็เหวอะออก

ถึงอย่างไรเขาก็รักษาชีวิตเอาไว้ได้

จาเหอกันไม่บ่นอะไรกับเรื่องนี้เลยสักนิด แค่ว่าคำสั่งทหารเป็นเช่นนั้น เขาสมควรโดนลงโทษแล้ว

เขียวเหมยให้หลูเหวินและหลูซู่ไปล้างแผลและใส่ยาให้จาเหอกัน

สองวันต่อมาบาดแผลบนแผ่นหลังของจาเหอกันก็ตกสะเก็ดแล้ว เขาเดินไปรอบๆ โดยไม่ได้สวมเสื้อผ้า และยังเผยแผ่นหลังของตนเองให้ทุกคนได้เห็น

ไม่ว่าจะเป็นพลทหารของเมืองไปหย่าหรือคนในเผ่าของตนเองล้วนชมเขาว่า 'กล้าหาญ'

จาเหอกันอดเก่งมาก

เขียวเหมยเห็นแล้วก็หัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก

จนว่าการไม่มีเรื่องใหญ่อะไร เขียวจิ้งจิงกลับไปแล้ว และปล่อยให้เขียวเหมยและพวกของนางอยู่ที่นั่นต่อ

ยามที่ทั้งสองคนต้องจากกัน เขียวเหมยไปส่งเขาประมาณสิบหลี่ ถึงได้ขี่ม้ากลับ

พอกลับมาเขียเหมยก็เริ่มสั่งให้จาเหอกันและผู้ได้บังคับบัญชา
ของเขาทำงาน "ถือโอกาสตอนที่อากาศยังอบอุ่น ข้าต้องให้พวกเจ้า
ไปหาของสองอย่าง อย่างแรกคือหินสีดำที่อยู่กลางแจ้ง อย่างที่สองคือ
หินแร่เหล็ก"

ยามนี้หลอมเหล็กไม่ทันแล้ว แต่หินแร่เหล็กเอามาสร้างเตาของ
ถ่านรังผึ้งได้ และใช้งานได้ดีมาก แน่่อนว่าต้องให้ช่างตีเหล็กของ
เมืองไปหย่าเป็นคนสร้าง ไม่ใช่ให้ชาวขยงหนูสร้าง

พวกเขาตามหาไปทั่วต่างด

ในระหว่างการตามหานี้พวกเขาถูกโจมตีสองครั้ง ครั้งแรกคนของ
เผ่าเฮ้อหลันเป็นคนทำ อีกครั้งคือเผ่าเขียเหยียนถั่ว

คนของทั้งสองเผ่ายังไปไม่ไกลนัก หากพวกเขาไม่คิดจะต่อสู้กับคน
ของเมืองไปหย่าอีกครั้งก็ต้องหาโอกาสยอมจำนนเพื่อปกป้องเผ่าของตน

สรุปแล้วคนของทั้งสองเผ่าปราดเปรี้ยวมาก

เขียเหมยบอกให้จาเหอกันไม่ต้องสนใจ

"สิ่งที่พวกเราทำได้ก็คือรอให้หิมะตก สัตว์เลี้ยงและคนของเรา
จะไม่แห้งตาย" เขียเหมยเอ่ย

563

มันนี่มะ

เหมันตฤดูมนุษย์และสัตว์เดียวยังจะไม่แข็งตายหรือ

นี่เป็นไปไม่ได้ เหมันตฤดูในทุ่งหญ้ากว้างไม่มีทางใจดีเช่นนั้น
ความหนาวเย็นคือปีศาจชั่วร้าย มันจะพรากชีวิตของมนุษย์และสัตว์เลี้ยงไป
ทว่าความโหดร้ายก็คือชาวชยงหนูมักจะสวดภาวนาขอให้เหมันตฤดู
อากาศหนาวเย็นยิ่งขึ้นเสียอย่างนั้น

ยิ่งอากาศหนาวเย็น หิมะก็จะยิ่งตกหนัก คนและสัตว์เลี้ยงแข็งตาย
ก็จะยิ่งมีมากขึ้น ทว่ายิ่งหิมะสะสมอยู่บนพื้นมากเท่าใด น้ำและหญ้า
ในปีหน้าก็จะยิ่งอุดมสมบูรณ์ขึ้นเท่านั้น

จาเหอกันบอกสิ่งเหล่านี้กับเซวียเหมย

"อย่าท้อใจไปเลย" เซวียเหมยเอ่ย "พอมีวิธีอยู่"

จาเหอกันถาม "ท่านมีวิธีหรือ"

"รู้"

"วิธีใดกัน" จาเหอกันดวงตาเปล่งประกาย "จวีนจู้ พวกเราต้องทำอะไรหรือ"

เซวียเหมยพลันฉีกยิ้ม "อย่าเพิ่งรีบร้อน ถึงเวลานั้นข้าค่อยบอก บอกไปตอนนั้นก็ไม่มีประโยชน์ หิมะยังไม่ตกเลย"

จาเหอกัน "..."

เซียวจิ้งเจิงกลับมาอีกครั้ง ครานี้เขานำหินจากเหมืองถ่านหินแร่เหล็ก รวมทั้งช่างตีเหล็กมาส่งด้วยตนเอง

เขาถามเซวียเหมยอีกครั้ง "ไม่คิดจะกลับไปจริง ๆ หรือ"

"ทำงานเสร็จแล้วก็จะกลับเพคะ"

เซียวจิ้งเจิงเอ่ยอีกว่า "ข้าให้เซวียร่วนและเจิงหลันเทานำพลทหารได้บังคับบัญชาของแต่ละคนมาคอยลาดตระเวนที่จวนว่าการเพื่อปกป้องเจ้า พวกเขาจะยังไม่กลับไป"

เซวียร่วนมีทหารได้บังคับบัญชาแค่สองร้อยนาย แต่รองแม่ทัพเจิงหลันเทากลับมีทหารได้บังคับบัญชาสามพันนาย และหนึ่งในนั้นคือทหารม้า

พวกเขามาส่งของและยังไม่กลับไป

เซวียเหมยจึงเอ่ยขอบคุณ

เซียวจิ้งเจิงลูบผมของนาง

เขาก็พาทหารม้าสามพันนายมาด้วย เซวียเหมยถามเขาว่าจะไปที่ใด เซียวจิ้งเจิงไม่ได้กลับเมื่อจะไปหา แต่ตัดสินใจไปค้นหารอบๆ พยายามจัดการกับเผ่าที่ยังเหลือรอดอยู่

ทว่าเขาคือผู้บัญชาการ การนั่งบัญชาการที่เมืองไปหาถึงจะเป็น

หน้าที่ของเขา เขาคิดจะค้นหาเผ่าที่เหลือรอดสักครึ่งเดือนแล้วค่อยกลับ

ทางฝั่งจวนว่าการ เซวียรุ่นและเจิงหลันเทาต่างไม่ถูกชะตากัน ยิ่งเซวียรุ่นไม่อยู่ได้อำนาจของเจิงหลันเทา ทั้งสองจึงยิ่งทะเลาะกันมากขึ้น หากไม่กลัวจะถูกบังคับใช้กฎหมาย เซวียรุ่นจะต้องต่อสู้กับเจิงหลันเทา แน่

"อย่าเอาแต่ก่อเรื่องทุกวัน" เซวียเหมยเอ่ยกับน้องชายตนเอง
เซวียรุ่นกล่าว "เขามายั่วโมโหข้าก่อน รอให้ข้ากลับเมืองหลวง ข้าจะต้องต่อเยาสักหมัดแน่"

"เรามีพี่น้องหลายคน จะถูกเจ้าต่อเยาได้หรือ" เซวียเหมยหัวเราะ
ไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก

ถ่านหินดิบยังไม่ได้ล้าง เนื่องจากหิมะยังไม่ตก แหล่งกำเนิดน้ำ จึงไม่พอ และการนำทรายแร่เหล็กมาทำเตาถ่านรังผึ้งก็ถือเป็นเรื่องใหญ่ วันหนึ่งจะผลิตได้มากกว่าร้อยเตา

คนในเผ่าของจาเหอกันล้วนมาช่วย
ก่อนจะเข้าสู่เหมันตฤดูพวกเขาเก็บตุนเนื้อกระต่ายป่า หนั้และเนื้อวัวแกะ ทั้งถ่านหินดิบและเตาเหล็กไว้จำนวนมาก

ทุกคนล้วนกำลังยุ่งมาก
ช่วงวิบตาก็กลางเดือนเก้าแล้ว หิมะแรกตกลงมาในที่สุด
หิมะแรกตกแล้ว อากาศก็เย็นขึ้น
ตามประเพณีเดิมของคนทุ่งหญ้ากว้าง เวลานั้นต้องเชือดวัวแกะที่
ฝ่ายผอมเพื่อเก็บหญ้าไว้ให้สัตว์เลี้ยงที่แข็งแรงกว่ากิน
ตอนเชือดสัตว์เซวียเหมยก็ไปด้วย

นางยังคงให้จาเหอกันทำตามวิธีของนาง เก็บทุกอย่างในตัววัวแกะ
เอาไว้ ไม่ทิ้งให้สิ้นเปลืองเลยสักนิด

เครื่องในและลำไส้เดิมเอาไว้ป้อนสุนัขป่า เขวียเหมยก็ให้เก็บไว้
"เอาไปทำไส้กรอกได้" เขวียเหมยเอ่ย "พวกเรามีเกลือเพียงพอพอดี"
ยามที่อากาศเริ่มเย็น หุ่นงูอากาศกว้างยังพออาศัยอยู่ได้ หิมะตก
ไม่หนักนัก

ตกเย็นเขวียเหมยก็จะรวบรวมสัตว์ของเผ่าลงหัวจำนวนมากมาย
สอนพวกนางทำอาหาร พอกินเสร็จแล้วก็สอนพวกนางปั่นด้ายขนแกะ
พอปั่นด้ายขนแกะจนเป็นเส้นแล้วก็เอามาทอเป็นผ้า จากนั้นก็
ทำเป็นพรมขนแกะ

เขียวจิ้งเจิงจะมาส่งสิ่งของให้เขวียเหมยทุกๆ สิบวัน เมื่อเห็น
พวกนางกำลังทำพรมขนแกะ คิดไม่ถึงว่าเพิ่มลดตายลงไปด้วย เขาก็
ประหลาดใจมาก

เขวียเหมยเอ่ยด้วยรอยยิ้ม "ช่วงนี้ก็จะยุ่งเช่นนี้ รอให้เหมันตฤดู
มาเยือนแล้ว พรมขนแกะเหล่านี้ก็จะต้านทานความหนาวได้"

เขียวจิ้งเจิงยังรู้สึกวุ่นวายลำบากมาก

หากอากาศเย็นขึ้นทุกวัน จะต้องมีคนแข็งตายในทุ่งหญ้ากว้าง
เป็นแน่

เขวียเหมยกลับไม่สนใจ

เขามาได้เวลาพอดีเลย

เพราะไม่อยากแยกห่างจากเขวียเหมย เขาจึงพักอยู่ที่นั่นหนึ่งคืน
คืนที่สองพวกเขาก็พบการลอบโจมตีของเผ่าเฮ้อหลัน

เขียวจิ้งเจิงนำทหารโจมตีกลับ ครานี้ได้รับชัยชนะครั้งใหญ่ และ

ทำให้คนของเผ่าเฮ้อหันได้รับบาดเจ็บหนัก แม้ทัพน้อยของเผ่าเฮ้อหันก็ได้รับบาดเจ็บ ได้แต่พาคนหนีออกไปไกลลิบ

ตรงหน้าไม่ไกลนักก็คือเผ่าเซวียเหยียนถัวและเผ่าเก้อซื่อ
อากาศยิ่งหนาวขึ้นเรื่อย ๆ

รอนจนถึงเดือนสิบเอ็ดก็คือวันที่หนาวที่สุดในรอบปี อุณหภูมิจะลดฮวบลง บางครั้งอาจหนาวเยือกจนยากทนใช้ชีวิตไหว

สิ่งที่น่ากลัวที่สุดในทุ่งหญ้ากว้างก็คืออากาศหนาวเยือกและยังมีลมพัด

ภายใต้อากาศอันหนาวเยือก ลมพัดแรงมาก กระโเจงและเสื้อผ้าแทบจะไม่มีประโยชน์ใดๆ

โชคดีที่ยามพายุลูกแรกมาเยือน อุณหภูมิไม่ได้ลงต่ำมากนัก ดังนั้นจึงไม่มีคนแข็งตาย

หลังจากพายุสงบหิมะก็ตก

หิมะรอบนี้ตกหนักจริงๆ มันโปรยปรายลงมาทั่วท้องฟ้า หลังจากผ่านไปชั่วครู่กับดบังสิ่งต่างๆ ไปจนหมด ล้วนกลายเป็นสีขาวโพลน

เซวียเหมยคล้ายเพิ่งได้เห็นหิมะตกหนักเช่นนี้เป็นครั้งแรก

จาเหอกันร้อนใจราวกับวัวคลั่ง

เขาบอกเซวียเหมย "แทบจะรักษาชีวิตสัตว์เลี้ยงไว้ไม่ไหวแล้ว คนก็รักษาไว้ไม่ได้แล้ว"

หิมะตกหนักปกคลุมทั่วหญ้าเลี้ยงสัตว์ และหลังจากหิมะตกหนัก ความหนาวเย็นของหิมะที่กำลังละลายก็ทำให้คนแข็งตายจริงๆ

"ไม่ต้องรีบร้อน ถึงเวลาแล้ว" เซวียเหมยเอ่ย "พวกเรามาจัดการงานกันเถิด"

จาเหอกันถาม "งานอะไรหรือ"

หัวหน้าเผ่าเก๋อชื่อยืนอยู่ด้านหน้ากระโจมของตนเอง มองหิมะสีขาวโพลนในครรลองสายตา ในใจพลันรู้สึกงุนงง

ปีนี้หิมะตกหนักมาก เก่งกว่าคนในเผ่าและสัตว์เลี้ยงคงต้องแข็งตายไปกว่าครึ่ง

เหล่าทายาทตระกูลผู้สูงศักดิ์ห่อหุ้มแะหุ้มวัวเอาไว้แน่นหนาถึงได้พอจะมีชีวิตต่อไปได้ ทว่าเหล่าทาสที่ไม่มีแม้แต่ผ้าหยาบๆ ย่อมทนต่อไปไม่ได้

"หัวหน้า เผ่าถองหัว ใช้น้ำหิมะล้างหินสีดำ ดูเหมือนต้องการจะเผาหิน" ตัวตู่กลับมารายงาน

ตัวตู่ที่สองเองก็กลับมาแล้ว "เผ่าถองหัวใช้หิมะทำก้อนอิฐ"

"ใช้หิมะทำก้อนอิฐ?" หัวหน้าเผ่าเก๋อชื่อไม่เข้าใจ

เซวียเหมยพาคนไปทำหิมะให้เป็นก้อนอิฐจริงๆ

พวกเขาใส่หิมะลงไปแม่แบบจนแน่น จากนั้นก็ราดน้ำลงไปชั้นหนึ่ง ผ่านไปชั่วครู่มันก็แข็งตัวกลายเป็นก้อนอิฐหิมะ แข็งแรงคงรูปไว้ได้ราวกับก้อนอิฐจริงๆ

ทุกคนล้วนกำลังยุ่งกับงานนี้ หลังจากผ่านไปชั่วครู่ก้อนอิฐหิมะก็เกลื่อนพื้น

เพราะถูกคนขุดขึ้นมา หิมะบนพื้นจึงไม่ได้หนามากนัก

"จากนี้พวกเราก็ก่อสร้างบ้านกัน" เซวียเหมยเอ่ย

นางสร้างบ้านหิมะอยู่ที่ทุ่งหญ้ากว้าง

บ้านหิมะของชาวอ้ายซื่อจื๋นหมัว* มีชื่อเสียงมาก บนดาวเคราะห์ที่หนาวเย็นในยุคอวกาศก็มีบ้านหิมะชนิดนี้

บ้านหิมะไม่เพียงด้านทานพายุอันหนาวเหน็บของทุ่งหญ้ากว้างได้ ยังรักษาความอบอุ่นได้อีกด้วย

เอาหิมะมาทำเป็นเตียง นำหนังวัวมาปูเป็นที่รองนอน มนุษย์ก็จะนอนได้และไม่หนาวเกินไป

กระทั่งยังสามารถสร้างเตาเผาในเรือนได้

เพียงแค่ยามที่สร้างบ้านหิมะจะต้องนำเตาเข้าไปก่อน จากนั้นให้ปล่องควันเล็กๆ ของเตาตรงกับรูเล็กๆ ที่เหลือเอาไว้เพื่อปล่อยควันออกมา อากาศในบ้านหิมะจะได้ไม่เปลี่ยนเป็นก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์

คนของเผ่าถงหลัวไม่ค่อยเข้าใจเรื่องพวกนี้นัก

คนนับหมื่นของจาเหอก็มาร่วมกับทหารของจวนว่าและการและทหารของเซวียรุ่นกับเจิงหลันเทาแล้วก็สร้างบ้านหิมะได้หนึ่งร้อยหลังในบ่ายวันหนึ่ง

ที่หยุดงานก็เพราะหิมะในพื้นที่โดยรอบต่างถูกพวกเขาซูดไปแล้ว ไม่มีเหลืออีก

"คืนนี้ข้าพักหลังนี้ พวกเจ้าก็ลองเข้าไปพักดูสิ" เซวียเหมยเอ่ย

จาเหอก็นัย่อมอยากลองพักในบ้านหิมะ

ในบ้านหิมะไม่มีสายลมเข้ามาเลยสักนิด ขอแค่ไม่มีสายลม ความอบอุ่นรอบๆ ตัวก็จะไม่หายไป การรู้สึถึงความหนาวเหน็บก็จะมีอย่างจำกัด

ประกอบกับในบ้านมีเตา แะได้นั่งอยู่หน้าเตาก็อบอุ่นมากแล้ว

ส่วนเตียงหิมะย่อมบอกว่ามันสบายมากไม่ได้ แต่อย่างน้อยก็อบอุ่น

* ชาวอ้ายซื่อจื๋นหมัว หมายถึงชาวเอสกิโม

กว่านอนในกระโจม ทั้งยังนอนหลับได้ง่ายกว่า
บ้านหิมะหนึ่งร้อยหลังมีคนเข้าไปพักผ่อนแล้ว
ทางด้านซ้ายหิมะก็มีนางกับสาวใช้สองคนพักอยู่

เข้าตรู่วันรุ่งขึ้นไฉยวนตื่นก่อนใคร เดิมคิดจะไปเอาหิมะมาต้มน้ำ
ล้างหน้า แต่นางรีบร้อนกลับมาสะกิดซ้ายหิมะ "คุณหนู คุณหนูเจ้าคะ!"
"อะไรหรือ" ซ้ายหิมะถูกนางทำให้ตกใจจนสะดุ้งโหยง
ไฉยวนเอ่ย "ท่านรีบออกไปดูเถิด ด้านนอกน่ากลัวมากเจ้าคะ"
ซ้ายหิมะ "..."
เกิดอะไรขึ้น เจ้าต้องเข้าไปให้ตกใจแต่เข้าตรู่เลยหรือ

564

ล่องลำภาวนนิมะ

เซวียเหมยเดินออกจากบ้านหิมะอย่างวังเวงหาหวานนอน ก่อนเห็น
ด้านนอกมีคนของเผ่าถนอหลีกกลุ่มใหญ่รวมตัวกันอยู่

ภายใต้การนำทัพของจาเหอกัน พวกเขาคุกเข่าลงกับพื้นข้างหนึ่ง
ปากก็เอ่ยเสียงดังสนั่นหวั่นไหว ขับร้องเพลงสรรเสริญของพวกเขาเพื่อ
แสดงความเคารพต่อเซวียเหมย

เซวียเหมย "..."

นี่เพิ่งจะเริ่มอยู่ไม่ทันไร พวกเขาเพียงพิสูจน์ข้อดีของบ้านหิมะไป
คืนหนึ่งเท่านั้นก็ทำความเคารพเช่นนี้แล้ว ทำให้เซวียเหมยไม่รู้ว่าควรจะ
พูดอย่างไรดี

นางให้พวกเขาหยุดกายลุกขึ้น จากนั้นก็ร้องเรียกจาเหอกัน

จาเหอกันวิ่งมาอยู่ตรงหน้า

"พวกเจ้ากำลังทำอะไรกันอยู่"

"พวกเขาทำพิธีผูกเข้าคารวะเทพธิดาแห่งสวรรค์เพื่อคารวะท่าน!"
จาเหอกันซาบซึ่งใจมาก "เป็นท่านที่ทำให้พวกเราเอาชนะวันคืนที่
หนาวเหน็บได้ จากนั้นไปพวกเราไม่ต้องกลัวเหมันตฤดูอีกแล้ว บ้านหิมะ
เหล่านี้ต้านทานความหนาวเย็นในเหมันตฤดูได้ รอจนถึงวันสิ้นสุดฤดู
มันจะละลายกลายเป็นน้ำไหลลงสู่หุบเขา ลงมือครั้งเดียวได้ประโยชน์
สองอย่าง พวกเราก็คงอยากได้เรือนคิลาอยู่หุ่รอก แต่ที่ผ่านมาขนย้ายไม่ได้
ยามนี้ก็ไม่ต้องกังวลใจแล้ว"

เซวียเหมย "..."

"จวีนจู่ ขอขอบคุณท่านที่คิดวิธีที่ดีปานนี้ขึ้นมาขอรับ!" จาเหอกันยังคง
ซาบซึ่งใจมาก "เมื่อคืนข้าอยู่ในบ้านหิมะ ไม่มีลมเลยสักนิด"

เมื่อคืนมีพายุอีกแล้ว

ทุ่งหญ้ากว้างหนาวเย็นยิ่งยวด กระโจมไม่อาจต้านทานแรงลมได้
แต่บ้านหิมะไม่กลัวลม กระทั่งยิ่งลมพัดมาแรงบ้านก็ยิ่งแข็งแรงขึ้น
ไม่มีวิธีที่ดีกว่านี้แล้ว

ชาวซยงหนูไม่เชื่อวิชาอุตุนิยมวิทยาสร้างบ้าน หากไม่มีเซวียเหมยคอย
ช่วยเหลือ พวกเขาย่อมคิดไม่ถึง

เซวียเหมยกล่าว "ก็แค่ความสามารถเล็กน้อยเท่านั้น"

เมื่อคืนหิมะตกหนักอีกครั้ง

คนของเผ่าถองหลัวเริ่มสร้างบ้านหิมะแล้ว ทุกคนต่างอยู่อย่างมี
ความสุข ต่างแตกต่างจากความรู้สึกจนและมึนชาเมื่อก่อนนี้นัก
ยามนี้พวกเขากำลังตื่นเต้นเป็นอย่างมาก

เหมือนกับเหล่าพลทหารที่เข้ามาทำสงครามในทุ่งหญ้ากว้าง
พวกเขาเองล้วนดีใจมาก เพราะการอยู่อาศัยในทุ่งหญ้างว้างนั้นหนาวเย็น

มากจริงๆ พวกเขาและชาวชยงหนูก็แข็งตายได้เช่นกัน

สวรรค์ประทานสิ่งดีๆ มาให้ หิมะค่อยๆ ไปรยปรายลงมาไม่หยุด หิมะตกหนักที่เคยทำให้ผู้คนหวาดกลัวเช่นนี้ ปีนี้กลับไม่ทำให้ผู้คนกลัวอีก

คนของเผ่าถนหั่วรวมกับทาสเชลยที่เชี่ยวชาญจึงแบ่งให้จําพวกอื่น พวกเขามีมากกว่าสองหมื่นคน และยังมีทหารกองรักษาการณ์อีกสี่ห้าพันนาย ไม่มีทางที่ทุกคนจะมีบ้านหิมะได้

หิมะตกหนักมาก ทุกคนต้องขนก้อนอิฐหิมะจากระยะไกล

เซวียเหมยเห็นทุกคนใช้มือถือก้อนอิฐ เดินอยู่ท่ามกลางหิมะอย่างยากลำบาก จู่ๆ ก็นึกถึงเลื่อนหิมะในยุคนั้นขึ้นมา

ของสิ่งนี้เป็นเครื่องมือลับในการเดินบนหิมะ

ชาวชยงหนูคุ้นชินกับหิมะตกหนักแล้ว รู้ว่าหากมองหิมะเป็นเวลานานจะมีอาการตาบอดหิมะได้ ดังนั้นจึงใช้ผ้าบางๆ มาปิดตาไว้

เซวียจึงเร่งส่งช่างตีเหล็กและช่างไม้มาด้วย เพราะเซวียเหมยคิดจะดัดแปลงรถม้าเอาไว้ใช้กลับไป

เหล่าช่างตีเหล็กยังไม่เริ่มทำรถม้า ช่วงนั้นแต่ละคนกำลังช่วยกันสร้างบ้านหิมะ พอได้ยินคำสั่งของจวินจู่ทุกคนก็ตั้งใจมาก

เซวียเหมยวาดภาพ "ทำตามนี้"

เหล่าช่างไม้ไม่เข้าใจว่าคืออะไร แต่ก็ยังทำตาม

ทุกหนแห่งล้วนเต็มไปด้วยหิมะ ยังคงมีหิมะสะสมกันเป็นชั้นหนาๆ คนเลื่อนเลื่อนหิมะย่อมเดินได้เร็วกว่าม้า จากนั้นก็นำก้อนอิฐหิมะมาวางไว้บนเลื่อนหิมะแล้วชนกลับมา จะลากเลื่อนหิมะด้วยตนเองหรือให้ม้าลากมาก็ได้

เซวียเหมยแสดงการใช้งานให้ดูครั้งหนึ่ง

เลือนหิมะนี้เรียนการใช้งานได้ง่ายมาก ถึงกระนั้นก็ยังมิผู้โง่เขลา
เป็นพิเศษที่ไม่อาจเรียนรู้ได้ด้วย...ตัวอย่างเช่นหลูซุ

หมอบเทวดาหนุ่มโตดเด่นมาก เพียงแต่ร่างกายเคลื่อนไหวได้ไม่ค่อย
สอดคล้องประสานกันนัก เขาสะดุดล้มหลายครั้งบนหิมะแล้วก็ยังใช้เลือนหิมะ
ไม่เป็น ทำให้เซวียเหมยและพวกหัวเราะว่า

เลือนหิมะยิ่งทำให้ชาวซงหนูกตตะลึง

"จวินจู้ ท่านทำ 'ส่าเกา' ล่องบนพื้นได้!"

พวกเขาารู้สึกว่าเลือนหิมะก็เหมือนกับส่าเกาที่เคลื่อนอยู่บนพื้นดิน
มันไถลไปได้

ก่อนหน้านี้ก็มีคนเคยคิดว่าจะสร้างส่าเกาล่องหิมะในยามที่
หิมะตกหนักได้หรือไม่ เพื่อที่ทุกคนจะได้ไม่ต้องย่ำหิมะจนเหนื่อยตาย
ในที่สุดจวินจู้ก็แก้ไขปัญหานี้ได้ในพริบตา

คนของเผ่าลงหัวเองก็ตกตะลึงเช่นกัน

เซวียเหมยลองใช้งานดู พบว่ามันใช้งานได้ดีมาก จึงให้เหล่า
พลทหารกลับไปในเมืองไปหยาก่อน แล้วเอาไม้กลับมาอีกหน่อย

"เอาเลือนหิมะกลับไปสี่คัน มิฉะนั้นจะชนไม้เข้ามาไม่ได้" เซวียเหมย
เอ่ย

เซียวจิ้งเจิงคิดจะไปดูเซวียเหมยสักหน่อย

หิมะตกในทุ่งหญ้ากว้าง ถนนสัญจรลำบาก และคนอาจจะตาบอด
ได้ง่ายๆ ยิ่งไปกว่านั้นพลทหารเดินเท้าได้อย่างยากลำบาก จึงทำได้เพียง
ต้องพาทหารม้าไป

แม้จะเป็นน้ำก็ยังวิ่งอย่างยากลำบาก
 สองสามวันนี้เขาค่อนข้างกังวลใจเล็กน้อย เพราะหากชาวชนงู
 ใจมดีจนว่าการ เขาก็ไปช่วยเซวียเหมยไม่ทัน
 คิดไม่ถึงว่ายามที่เขาทำสังครุนคิตนั้น เซวียเหมยจะเ้าคนส่งเลือน
 หิมะกลับมา

เหล่าแม่ทัพล้วนล่อมวงเข้ามาดู
 หากหิมะตก การใจมดีเผ้าที่เหลือของชาวชนงูก็มีเพียงแต่ต้อง
 อาศัยทหารม้า และทหารม้าก็ต้องนำสัมภาระและเสบียงทหารไปด้วย
 รม่ายอมใช้งานไม่ได้ แต่หากมีเลือนหิมะ เ้าสัมภาระวางไว้บนเลือน
 ลากจูงด้วยม้า เช่นนั้นก็สะดวกมากแล้ว

เลือนหิมะเหมือนกับสำภาของเหล่าพลทหาร พวกเขาเองก็ลากมัน
 เข้าไปในพื้นที่ที่มีหิมะได้

เหล่าแม่ทัพเห็นแล้วก็เอ่ยกับเซวียจิงเจิง "มีสิ่งนี้อยู่ ไม่ว่าจะฤดูใด
 คิตจะใจมดีชนงูก็สามารถใจมดีได้แล้ว!"

"ท่านผู้บัญชาการ พวกเรารู้โอกาสนี้ใจมดีพวกมันในเหมันตฤดูเถิด
 จะต้องได้ประโยชน์มหาศาลแน่!"

"ท่านผู้บัญชาการ คนจากจวนว่าการกลับมาบอกว่าจวินจู่สร้าง
 บ้านหิมะที่แผ่ถงหลัวจนวนมาก คิดไม่ถึงว่าหิมะจะนำมาทำเป็นก้อนอิฐได้
 พอคนเข้าไปปักด้าในก็อบถุ่นมาก กระทั่งจุดเตาได้โดยไม่ละลาย"

เหล่าแม่ทัพพลันมีท่าที่อีกเหมมมาก
 นี่เพราะจวินจู่ของพวกเขาคือเทพธิดาอย่างแน่นอน
 ยามที่จวินจู่มา เหล่าแม่ทัพเคยรู้สีกว่านางดูไม่อาจเอื้อม
 ผู้บัญชาการได้ ยามนี้หรือเหล่าแม่ทัพล้วนคิดว่าผู้บัญชาการพบโชค

ครั้งใหญ่ นี่ช่างโชคดีเกินไปแล้ว!

แคว้นใดมีจันจู่ แคว้นนั้นย่อมร่ำรวย ราษฎรเข้มแข็ง!

เหล่าแม่ทัพของเมืองไปหย่าทัพบอกว่าจันจู่ไว้ที่นั่นตลอดชีวิต
เช่นนั้นชาวขงหนู่ก็จะไม่กล้ากระทำการชั่วร้ายอะไรอีก

"ข้าจะไปจนกว่าการ" เขียวจิ้งเจิงเอ่ย "จันจู่ต้องการเลื่อนหิมะ
รีบทำเข้า"

รอนจันเขียวจิ้งเจิงมาถึงจนกว่าการ ทุ่งหญ้าของจนกว่าการก็สร้าง
บ้านหิมะน้อยใหญ่หลายพันหลังแล้ว

ดูเหมือนจะมีคนวางแผนระยะยาว บ้านหิมะถูกจัดวางอย่างเป็น
สัดส่วน เป็นระเบียบเรียบร้อยยิ่งกว่ากระโจมของชาวขงหนู่

ไม่ต้องพูดเลย นี่ต้องเป็นความคิดของเขียวเหมยแน่

มีเพียงเขียวเหมยเท่านั้นถึงจะสนใจทำสิ่งเหล่านี้

พวกเขาไม่เพียงสร้างบ้านหิมะ ยามนี้คิดไม่ถึงว่ายังคิดจะสร้าง
กำแพงเมืองหิมะ คิดจะสร้างโลกแห่งน้ำแข็งชั่วคราวขึ้น

เผ่าที่เหลือเองก็ลอบโจมตีเผ่าถงหลัวไม่ได้

ตอนที่เขียวจิ้งเจิงมาถึง กำแพงเมืองเป็นแค่แผนการ เพราะพวกเขา
ไม่มีหิมะเหลือพอให้ทำแล้ว

"...ก่อนหน้านี้เวลาหิมะตกลงมาหนามากจะไม่มีใครไปตักหิมะ
เอาหม้ามามาให้วัวแกะกิน เพราะต้องขุดลงไปลึก ยิ่งกว่านั้นการตักหิมะที่นี้
ก็ต้องเอาไปไว้ที่อื่น" พอจางเหอหันเห็นเขียวจิ้งเจิงก็ตื่นเต้นมาก "ปีนี้หิมะ
ถูกพวกเราเอามาทำเป็นก้อนอิฐหิมะหมดแล้ว หิมะต้น เหล่าวัวแกะก็มี
หญ้าให้กินได้"

การกระทำของเขียวเหมยเป็นสิ่งที่ทำหนึ่งได้ถึงสอง

เชียวจ๊ะเจิงได้ยินเสียงจาเหอกันดังอื้ออึงจนปวดหัว จับพลันนั้น พลันสงสัยว่าเจ้าคนผู้นี้จะเป็นแม่ทัพจนว่าการได้หรือไม่

แต่เซวียเหมยไม่ได้อยู่ในบ้านหิมะ นางกำลังพาคนไปเลือกสถานที่สร้างกำแพงเมืองหิมะอยู่

ยามเห็นเชียวจ๊ะเจิง ใบหน้าของนางก็มีรอยยิ้มเจิดจ้าเป็นอย่างมาก เพียงแค่บริเวณตาของนางมีผ้าบางๆ สีดำปิดอยู่ เพื่อปกป้องดวงตาของตน

นี่คือเงื่อนไขที่เซวียเหมยกำหนดให้ทุกคน

"หม่อมฉันทำของดีไว้ให้ท่านอ๋อง" เซวียเหมยลูบมือเชียวจ๊ะเจิง "ยังนึกว่าต้องรอให้ถึงวสันตฤดูถึงจะมอบให้ท่านได้ ท่านรีบมาเร็วเข้าเพคะ"

นางตั้งเชียวจ๊ะเจิงเข้าไปในบ้านหิมะของตนเอง

คำพูดของจาเหอกันยังไม่ทันพูดจบ เขาก็อยากตามเข้าไปด้วย เกือบจะถูกจิ้งฉิ่งเข้ไม่ตีตาย

565

ของรักของหวงเหิงเหมย

เหวี่ยงเหมยทำเลื้อยคลุมขนสัตว์กันลมให้เหวี่ยงจิ้งเจิง

หนังขนสัตว์ค่อนข้างหยาบ เป็นสิ่งที่ภรรยาของจาเหอกันและเหล่าสตรีเรียนมา เหวี่ยงเหมยเคยรู้สึกไม่มั่นใจในฝีมือการเย็บปักของตนเอง เหล่าสาวใช้ของตนไม่ว่าคนใดก็ล้วนฝีมือดีกว่านาง

แต่พอนางเห็นฝีมือเย็บปักของสตรีชาวซ่งหนุแล้วจึงได้รู้สึกโง่งงขึ้นมา

เย็บเบี่ยงไปมาแล้วอย่างไร

ขอแค่สวมใส่ได้ก็พอ

เหวี่ยงเหมยครุ่นคิด นางอยากมอบเสื้อตัวนี้ให้เหวี่ยงจิ้งเจิง เขาจะต้องไม่รังเกียจแน่

เขาทั้งไม่รังเกียจมันจากกันบั้งหัวใจ และกล้าที่จะสวมใส่ออกไปข้างนอกด้วย สำหรับเหวี่ยงจิ้งเจิงแล้วนางมีความมั่นใจเช่นนี้เพราะรู้ว่า

เขาปฏิบัติกับนางดีอย่างสุดหัวใจ

เซวียเหมยจึงทำชุดนี้ขึ้นมา

"นี่คือหนังวัวแก่ที่เฒ่าของจาเหอกันเหลือเอาไว้ พวกเขาเอาไว้ใช้กับผู้นำ หม่อมฉันเอามาทั้งหมด ด้านในเป็นหนังแกะเพคะ แม้จะไม่ได้เท่าการฟอกหนังในวสันตฤดู แต่มันก็นุ่มและเบา ทั้งกันลมได้เพคะ" เซวียเหมยสวดเสื่อให้เซียวจิ้งเจิงดู "ติดแค่นี้เพิ่มไม่ค่อยเป็นระเบียบนัก"

เซียวจิ้งเจิงถอดชุดเกราะและเสื้อนอกออกทันที แล้วสวมเสื้อคลุมขนสัตว์กันลมเข้าไป

ไม่มีกลิ่นแปลกๆ ใดๆ และไม่ถือว่าหนักมาก เพียงชั่วพริบตาความอบอุ่นก็คล้ายแผ่มารวมตัวกัน สวมได้ด้านในชุดเกราะจะต้องอุ่นมากแน่

เขาชอบมากจนไม่ยอมปล่อยมือ พักหน้าแล้วเอ่ยว่า "สบายมาก"

ท่ามกลางความโล่งใจนี้เขาก็ลอบถอนหายใจด้วย เซวียเหมยยอมทำเสื่อผ้าให้เขาเช่นนี้ คาดว่าความไม่พอใจเมื่อครั้งก่อนคงหายไปแล้ว

"เจ้าไม่ใช่ช่างเย็บผ้า" เซียวจิ้งเจิงเอ่ย "ไม่จำเป็นต้องเรียนเรื่องนี้ก็ได้ คนในห้องเย็บผ้าย่อมตัดเย็บเสื่อผ้า ถูงเท้า รองเท้าได้ เรื่องบางอย่างก็ปล่อยให้เป็นที่ของพวกผู้เชี่ยวชาญไป นี่เป็นขั้นตอนการแบ่งงานกันทำภายใต้การจัดสรรทรัพยากรและบุคคล"

เซวียเหมยฉีกยิ้มอยู่ด้านข้าง "อยากทำให้ท่านพอใจนะสิเพคะ" เอ่ยจบนางก็โอบเอวเขา

นางเป็นฝ่ายทำเรื่องอ่อนหวานด้วยตนเอง หัวใจของเซียวจิ้งเจิงพลันอ่อนปวกเปียก ก้มหน้าจุมพิตริมฝีปากของนาง

ระหว่างที่ริมฝีปากกำลังนัวเนียแนบชิดกันนั้นเขาก็สัมผัสได้ถึง

กลิ่นอายความร้อนของนาง ภายในบ้านหิมะพลันร้อนระอุ

เซวียเหมยผลึกเขาออกทันใด แล้วเอามือทาบอกไว้

ครั้งนี้บุรุษผู้เถรตรงเซียวจิ้งเจิงรู้ความแล้ว เขาไม่ได้ถามว่านาง
รู้สึกอย่างไร ไม่สบายหรือไม่

ท่าทางของคนผู้หนึ่งเป็นอย่างไร ร่างกายแข็งแรงหรือไม่ เพียง
สังเกตดูก็มองออก ไม่จำเป็นต้องถามสงสัยอีก

ก็เหมือนกับเซวียเหมย แวดตาของนางเปล่งประกาย พวงแก้ม
อิมเอิบ แก้มทั้งสองข้างยังถูกความหนาวเย็นทำให้เป็นสีแดงระเรื่อไม่ว่า
จะเป็นสีหน้า ใบหน้า คำพูด หรือการกระทำของนางล้วนหมายความว่า
นางกำลังมีชีวิตที่สมบูรณ์พร้อมในดินแดนอันหนาวเหน็บ รวากับมัจฉา
ในสายธารา

สิ่งที่กู่ยหรงให้นางมา ขอแค่ไม่จุ่มพิตลึงซึ่กับเซียวจิ้งเจิงก็ไม่มี
ผลกระทบอะไรกับชีวิตของนาง

เซียวจิ้งเจิงเปลี่ยนหัวข้อสนทนา "ข้าเอาผลไม้เชื่อมมาให้เจ้า
เป็นสิ่งที่พ่อค้าพกมาจากเมืองหลวง"

ผลไม้เชื่อมหวานมาก หากอยู่ที่เมืองหลวงเดาว่าเหล่าคุณหนูคง
ไม่ชอบกิน

แต่ที่ขิงหนูความหนาวเย็นทำให้ผู้คนยากลำบากมาก พวกเขา
ไม่ได้ลิ้มรสของหวานอะไรมานานแล้ว เซวียเหมยจะต้องคิดถึงรสหวานแน่

ดังคาด เซวียเหมยบอกว่าบ๊วยเชื่อมอร่อยมาก "อร่อยกว่าเมืองหลวง
อีกเพคะ"

เซียวจิ้งเจิงกล่าว "เพราะเจ้าไม่ได้กินของดี ๆ มานานมากแล้ว"

เซวียเหมยเอ่ยด้วยรอยยิ้ม "แต่รู้สึกประสบความสำเร็จมากเพคะ

ท่านต้องเห็นหรือยัง พวกเราใกล้จะสร้างป้อมปราการเมืองหิมะได้แล้ว"

"เห็นแล้ว"

"จาเหอกันบอกกับหม่อมฉันว่าก่อนหน้านี้สัตว์เลื้อยจะตายในเหมันตฤดูสองแบบ คือแข็งตายไม่ก็หิวตาย แข็งตายนั้นไม่ต้องพูดถึง พอหิมะละลายอย่าว่าแต่สัตว์เลื้อยเลย กระทั่งคนที่หลบอยู่ในกระโจมก็ยังแข็งตายด้วย ส่วนหิวตายเป็นเพราะหิมะปกคลุมต้นหญ้า สัตว์เลื้อยกินหญ้าไม่ได้ และหากินอย่างไรก็ไม่อิ่ม มันจะค่อยๆ หมดแรงขุดหิมะหาของกิน ปีนี้ไม่เหมือนกัน หิมะกลายเป็นก้อนอิฐแล้ว พุงหญ้าในรัศมีหนึ่งร้อยหลี่ หากอยากให้หิมะสะสมกันเป็นชั้นหนานั้นคงยาก วัวม้าแกะล้วนมีหญ้ากิน พวกมันเองก็อยู่ในบ้านหิมะยามกลางคืนได้ ไม่ต้องทนหนาวเหน็บ" เซวียเหมยเอ่ย

ยามที่นางพูดถึงสิ่งเหล่านี้ น้ำเสียงก็ผ่อนคลายลง ท่าทางงดงาม อิ่มเอิบด้วยความสุข

นางมีความสุขจากสิ่งเหล่านี้จริงๆ

เซียวจิ้งเจิงเอ่ย "เจ้าชอบก็ดีแล้ว"

"จากนี้ทุกเหมันตฤดูสิ่งแรกที่ชาวชนองหนูจะทำก็คือรีบทำบ้านหิมะ กำแพงหิมะ พวกเขาถึงจะไม่มีเวลาไปสู้รบเพคะ" เซวียเหมยพลันเอ่ยกับเขาด้วยเสียงแผ่วเบา

มีบ้านหิมะ สัตว์เลื้อยก็จะไม่แข็งตาย พวกเขาเองก็จะไม่อดตาย ปกป้องชีวิตของมนุษย์และสัตว์เอาไว้ได้ ปีที่สองก็จะมีสัตว์เลื้อยมากขึ้น

นานวันเข้าพวกเขาก็จะมั่งคั่ง เหมันตฤดูก็หลบมาดื่มสุรานมม้าในบ้านหิมะ ฟังสตรีของบ้านบ่นเรื่องครอบครัว ชีวิตเช่นนี้ไม่สบายกว่าการเดินทางในอากาศหนาวเหน็บหรือ

ธรรมชาติของมนุษย์จะมองหาข้อดีกำจัดข้อเสีย ล้วนแต่ใฝ่หาชีวิตที่อบอุ่นและสุขสบาย

เชียวจึงเชิงพลันหัวเราะเสียงแหบแห้ง

ความคิดเหล่านี้ของนางคนนอกล้วนดูออก เพราะนางทั้งเปิดเผย ทั้งรักษาความมุ่งหมายของตนเองเอาไว้ น่ารักน่าเอ็นดูมาก

"จากนี้อาจจะหนาวกว่านี้ เจ้าแน่ใจหรือว่าจะไม่กลับเมืองไปหยา" เชียวจึงเชิงถามเช่นนั้นทุกครั้ง

เซวียเหมยตอบ "หม่อมฉันจะข้ามผ่านเหมันตฤดูที่นี่แหละ"

เชียวจึงเชิงพักอยู่ที่บ้านหิมะของนางหนึ่งคืน

ดังที่นางพูดไว้ จุดเตาในบ้านหิมะ หิมะจะไม่ละลายและให้ความอบอุ่นมาก

"เหตุใดถึงอบอุ่น"

"ความจริงแล้วหนาวมาก อากาศในเรือนจะต้องหนาวกว่าเดิมอยู่บ้าง แต่เพราะด้านนอกลมแรงมาก หากลมแรง ความร้อนที่แผ่ออกมารอบด้านก็จะถูกปิดเป่าไปจนเกลี้ยง ไอน้ำเย็นด้วยเช่นกัน ด้านนอกจะรู้สึกหนาวกว่าด้านในมากแหละ" เซวียเหมยเอ่ย

การทำให้ร่างกายอบอุ่นไม่ใช่การพึ่งพาภายนอกแต่เป็นการพึ่งพาตนเอง ยังต้องมีการสวมเสื้อผ้า ทำให้อุณหภูมิที่ดี ขอแค่เก็บความร้อนที่ตนปล่อยออกมาเท่านั้น

บ้านหิมะก็คือความคิดนี้ มันสามารถกันลมได้ สามารถรักษาอุณหภูมิของร่างกายคนได้

ส่วนเตานั้นความร้อนที่มันแผ่ออกมาอยู่ในวงแคบๆ เทียบกับบ้านหิมะที่กว้างใหญ่แล้วความร้อนจากเตาก็ไม่มากพอจะทำให้บ้านหิมะ

ละลาย

"ชาวชนงหนูไม่ค่อยเข้าใจหลักการของการให้ความรัก วิธีการง่าย ๆ เช่นนี้พวกเขาเองก็คิดไม่ออก ต้องทุกข์ทรมานมาจากรุ่นสู่รุ่น" เซวียเหมยเอ่ยด้วยรอยยิ้ม

"ไม่ต้องพูดถึงพวกเขาแล้ว ข้าเองก็ไม่เคยได้ยินมาก่อน เจ้าได้สร้างความผาสุกให้แก่อาณาประชาราษฎร์แล้ว หากในสมัยโบราณเจ้าก็ถือเป็นจอมปราชญ์และกลายเป็นเทพเซียนได้" เซียวจิ้งเจิงเอ่ย

เซวียเหมย "..."

'สมัยโบราณ' ที่เขาพูดถึงในความคิดของเซวียเหมยนับว่าเป็นโลกในยุคที่โบราณมาก

ยามนั้นบ้านเมืองล้าหลัง ผู้คนก็เอาแต่เพื่อผืนถึง 'การบูชาเทพเจ้า'

เซวียเหมยเอ่ยกับเขาด้วยเสียงแผ่วเบา "หม่อมฉันไม่เคยคิดจะเป็นเทพเจ้าของผู้ใดมาก่อนเพคะ แต่อยากเป็นคนของท่าน ท่านมองหม่อมฉันเหมือนเทพธิดา หม่อมฉันก็พึงพอใจมากแล้วเพคะ"

เซียวจิ้งเจิง "คำพูดนี้เป็นคำที่ดี หรือว่าเจ้าวางกับดักข้า?"

เซวียเหมย "..."

ระยะนี้เด็กคนนี้ระมัดระวังตัวมากเหลือเกินนะ!

นางหัวเราะว่า รู้สึกมีความสุขเป็นอย่างมาก

เซียวจิ้งเจิงบอกว่าเลื่อนหิมะใช้งานได้ดีมาก และอาจเป็นเครื่องมืออันยอดเยี่ยมที่เปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของทุกคน

หลังจากผ่านการตรวจการจากเซวียเหมยและเซียวจิ้งเจิง ในที่สุดกำแพงเมืองหิมะก็ไม่ได้ถูกสร้างขึ้น แต่สร้างกำแพงที่เหมือน 'กำแพงเงา' ทางตะวันตกเฉียงใต้เพื่อป้องกันลม

หากอยากสร้างกำแพงเมืองหิมะต้องเสียเวลาน้อยๆ สองเดือน
รอให้สร้างมันพุงหูกก็ไม่ได้หนาวถึงเพียงนั้นแล้ว หิมะจะละลายเสียก่อน

รอหิมะเริ่มละลาย บ้านหิมะก็อยู่อาศัยไม่ได้แล้ว

แต่เมื่ออากาศสามารถละลายหิมะได้ นั่นก็หมายความว่าอากาศเย็น
ไม่ถึงขั้นทำให้ผู้คนแข็งตายแล้ว ทุกคนจึงต้องย้ายออกจากบ้านหิมะ
เข้าไปอยู่ในกระท่อมอีกครั้ง

เซียวจิ้งเจิงคิดจะกลับไปเมืองไปหย่าแล้ว

เวลานี้คือต้นเดือนสิบสอง เป็นช่วงเวลาที่หนาวที่สุดในรอบปี
ด้านนอกยังคงมีลมแรง อากาศหนาวยะเยือกขึ้นกว่าเดิม

ตอนนี้หากเธอคนไปยืนด้านนอกก็就会被寒風吹得在一個瞬間
กลายเป็น凍僵

และในยามนี้เผ่าเกอชือก็พาคนมาขอมจำนนต่อจวนว่าการ เพื่อให้
มีชีวิตรอด พวกเขาขอให้ชายฉกรรจ์ครึ่งหนึ่งเป็นเชลยสัตว์เลี้ยงครึ่งหนึ่ง
เป็นของขวัญ

เพื่อคนในเผ่าแล้ว บุรุษกว่าครึ่งจึงยอมตายแลกกับการอยู่รอด
ของเผ่า

อากาศหนาวเหน็บ หิมะตกหนักมาก พวกเขาโชคไม่ดีเอาเสียเลย

566

สิ่งที่ผู้คนต้องการ

ทุ่งหญ้ากว้างย่อมมีสภาพแวดล้อมแย่มาก พอถึงช่วงปลายของ
ยุคโลกก็เป็น 'ดินแดนไร้มนุษย์' ไม่เหมาะให้มนุษย์ดำรงชีวิตอยู่อีก

ชาวซยงหนุ่ค่อนข้างโหดร้ายเพราะพวกเขาเกิดที่นี่ บรรพบุรุษของ
พวกเขาใช้ชีวิตอย่างยากลำบากมาหลายรุ่น

หิมะในปิ่นไม่ได้ตกหนักเท่าปีที่แล้ว อากาศก็ไม่ได้เย็นกว่า

แต่คนของเผ่าเก๋อชื่อกลับเกิดการขัดแย้งกันภายในถึงสองครั้ง

เหตุผลนั้นง่ายมาก พวกเขากำลังฆ่าคนเหมือนในยามปกติ แต่
เผ่าหงหลัวที่อยู่ไม่ไกลนักกลับรักษาวีรชนและสัตว์เอาไว้ได้

'ตัวตุน' ของทุ่งหญ้ากว้างส่งข่าวไป จนถึงยามนี้เผ่าหงหลัวยัง
ไม่มีคนแข็งตาย และไม่มีม้าแข็งตายสักตัว

สัตว์เลี้ยงของเผ่าเก๋อชื่อถูกแช่แข็ง พอเอากลับเข้ามาในกระโจม
สัตว์เลี้ยงเหล่านั้นก็ถูกแช่แข็งอยู่ในกระโจมอย่างรวดเร็ว หากอยากกิน

อะไรร้อนๆ หน่อยก็แสนยากเย็น

พวกเขาเตรียมมูลวัวมูลม้าไม่พอ และหญ้าในหมั่นตฤก็ถูกหิมะ
ห่าใหญ่ทับถมไว้ วัวม้ากินได้น้อยมาก มูลก็น้อย นั่นหมายความว่าพวกเขา
ขาดเชื้อเพลิงในการทำความร้อนอย่างมาก

"พวกเราทำตามพวกท่าน ไปหาหินสีดามา แต่พวกเราถูกสาป
คนเผาหินสีดามในกระโຈມสองหลังล้มตายอยู่ในนั้นทั้งหมด พวกเราเองก็
ทำบ้านหิมะตามพวกท่าน แต่บ้านหิมะถล่มลงมาทับคนตายไปสองสามคน"
หัวหน้าเผ่าเก๋อชื่อถือน้ำแกงวัวร์ร้อนๆ ที่จาเหอกันดักให้เขาเอาไว้แล้ว
ดื่มด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยเมตตา

เขามองบ้านหิมะรอบๆ ก็รู้สึกเหมือนกับที่เหล่าตัวตุนบอกจริงๆ
เป็นสีขาวยบริสุทธิ์และอบอุ่น น้ำตาของเขาแทบจะไหลออกมาแล้ว

เหตุใดพวกข้าถึงทำบ้านหิมะเช่นนี้ไม่ได้กันนะ

"แม่ทัพได้อาณัติของพวกเราอยากพาคนในเผ่าจากไป คนที่เหลือ
คิดว่าพาไปสวามิภักดิ์ต่อจวนว่าการ ซึ่งจริงๆ แล้วมีคนถึงแปดส่วน
ที่เต็มใจจะติดตามไปด้วย" หัวหน้าเผ่ากลืนน้ำลายแล้วเอ่ย

แม้ว่าเขาจะปราบกบฏได้แล้ว แต่นั่นกลับทำให้เขาเข้าใจ สิ่งที่
ทุกคนในเผ่าของพวกเขากำลังต้องการคืออยากสวามิภักดิ์มาก

ต่อให้ต้องเสียสัตว์เลี้ยงไปครึ่งหนึ่ง เสียชีวิตของตนเอง ก็รักษา
สัตว์เลี้ยงที่เหลือเอาไว้ได้ รวมทั้งชีวิตของลูกๆ ของตน

นี่คือวิธีชีวิตเผ่าออกไป

ผู้นำของเผ่าเก๋อชื่อสังเลอยู่เจ็ดวันเต็มๆ

ในเจ็ดวันนั้นเกิดการหนีไปครึ่งหนึ่ง ก่อนถูกเขาจับตัวกลับมา
ภายใต้การสนับสนุนของทุกคน พวกเขาจึงมาสวามิภักดิ์แล้ว

พวกเขามอบสัตว์เลื้อยครึ่งหนึ่งและเชลยสองพันคนให้ตามข่าวที่
ตัวต่อน่ายทอดีให้แก่เผ่าเฮ้อหลันและเผ่าเซวียเหยียนถัว

จวนว่าการและชาวเหลียงเองก็ไม่คิดมาก่อนว่าเชลยสองพันคน
จะเป็นพวกเขาที่สมควรใจเอง

พวกเขาทำเพื่อให้คนในเผ่าอยู่ต่อไปได้ เพื่อให้ลูกๆ ของพวกเขา
ไม่ตาย

"หวังว่าแม่ทัพตรวจการจะรับไว้!" หัวหน้าเผ่าเก๋อชื่อคุกเข้าให้
จาเหอกัน

จาเหอกันประคองเข่าขึ้น

ภายใต้การสอนของเซวียเหมย จาเหอกันเองก็มีไหวพริบเฉียบแหลม
แล้ว เขาทั้งแสดงพระเดชและพระคุณ รับเชลยที่เผ่าเก๋อชื่อส่งออกมา
และรับสัตว์เลื้อยของพวกเขาคึ่งหนึ่ง หาบ่านหิมะให้พวกเขาพัก จัดการ
คนที่เหลือของเผ่าเก๋อชื่อทั้งหนึ่งหมื่นหกพันกว่าคนให้เรียบร้อย

เพื่อจัดการคนเหล่านั้น ทุกคนจึงเริ่มอยู่กันอย่างแออัด ถึงอย่างไร
บ้านหิมะก็ไม่อาจสร้างได้ในคราวเดียว

"ตามคำสัญญา จวินจูจะสอนความรู้ให้พวกท่านได้อย่างหนึ่ง"
จาเหอกันเอ่ยกับหัวหน้าเผ่าเก๋อชื่อ "พวกท่านปรึกษากันได้ อยากให้
จวินจูสอนอะไร"

"สอนวิธีสร้างบ้านหิมะได้หรือไม่" หัวหน้าเผ่าเก๋อชื่อเอ่ยถามทันที

จาเหอกันตอบ "เรื่องนี้ไม่นับ สิ่งนี้เป็นสิ่งพื้นฐานในการรอดชีวิต
จวินจูต้องสอนอยู่แล้ว หากพวกท่านอยากปั้นขนแกะให้เป็นเส้นด้าย
เอามาทำผ้าขนสัตว์หรือพรม จวินจูก็สอนได้"

คนของเผ่าเก๋อชื่อจึงปรึกษากัน

พวกเขาเองก็ได้เห็นกับตาของตนเองแล้ว เผ่าถงหลัวของจาเหอกัน มีเสบียงอาหารเพียงพอ ในสภาพอากาศที่หนาวเหน็บเช่นนี้พวกเขาได้ กินข้าววันละสองมื้อ ทุกมื้อล้วนกินอิ่มถึงแก่ส่วน

พวกเขากินทุกอย่าง

"...นี่คือน้ำแกงอะไร" ผู้สูงศักดิ์ของเผ่าเก๋อชื่อคนหนึ่งถามจาเหอกัน "โน่นนี่ใส่แป้งอะไรลงไปถึงหอมเช่นนี้"

"เป็นน้ำแกงเครื่องในเนื้อ" จาเหอกันเอ่ย "เป็นพวกเครื่องในและ ลำไส้ของวัว"

"เป็นไปได้!"

พวกเขาไม่กินสิ่งที่อยู่ในน้ำแกงเหล่านี้ แต่เอาไปให้สุนัขปากิน หากกินได้ก็นับว่าเป็นเสบียง เช่นนั้นคงไม่ถึงกับต้องอดตาย

"ส่วนแป้ง ความจริงแล้วเป็นเสบียงทหารของเมืองไปหย่าที่ถูกบด เป็นชิ้นเล็กๆ" จาเหอกันเอ่ย

ปีนี้เมืองไปหย่าได้ผลผลิตมาก พวกเขามีเนื้อวัวเนื้อแกะสดใหม่ ให้กินทุกมื้อ ล้วนเป็นสิ่งที่คนในเผ่าของจาเหอกันใช้เลี้ยงหิมะส่งไป

พลทหารของพวกเขาไม่ชอบกินแป้งเสบียงทหาร คนของเผ่าจาเหอกัน จึงนำกลับมายังทุ่งหญ้ากว้าง จิวินจู้สอนพวกเขาให้บดแป้งให้แหลกแล้ว ใส่ลงไปใ้ในน้ำแกง

คนของทั้งสองฝั่งจึงกินกันอย่างอิ่มท้องมาก

"เช่นนี้แต่ก่อนวัวตัวหนึ่งเลี้ยงดูคนได้สามคน ยามนี้เลี้ยงดูคนได้ สิบคนแล้ว?" หัวหน้าเผ่าเก๋อชื่อดวงตาเป็นประกาย

จาเหอกันกล่าว "ยังมีหนังแกะอีก หากรวบรวมไว้ รอให้หิมะตกดู มาถึงก็เอาไปขายให้ชาวเหลียง เกรงว่าแกะตัวหนึ่งจะเลี้ยงดูคนได้ห้าสิบคน

เซียวละ"

หัวหน้าเผ่าเก๋อซือตื่นเด่นเป็นอย่างมาก

จาเหอกันนำสัตว์เลี้ยงของพวกเขาไป แต่กลับไม่ได้สังหารแม่แกะ
ลูกแกะ แม่วัว และลูกวัวของพวกเขา ทั้งยังทิ้งเมล็ดพันธุ์ให้พวกเขา

ส่วนบรรดาเชลยที่เสียสละตนเองมา จาเหอกันก็ให้เสื้อผ้าและ
ของกินแก่พวกเขา ทั้งยังให้พวกเขาพักที่บ้านหิมะ แต่แค่ทุกคนต้องสวม
โซ่ตรวนที่เท้า และยังต้องทำงาน ช่วยสร้างบ้านหิมะเพิ่ม

คนของเผ่าเก๋อซือสวามิภักดิ์ได้สิบห้าวันแล้ว

เซียวเหมยก็ได้พบกับหัวหน้าของพวกเขาแล้วเช่นกัน

ในสิบห้าวันนี้พวกเขาไม่มีใครตายสักคน และไม่มีแกะตายสักตัว

เซียวเหมยยังนำเหล่าลูกศิษย์ของตนไปจัดการกับผู้ที่ได้รับบาดเจ็บ

จากความหนาวเย็นอีกด้วย

ผ่านไปอีกสองสามวันทุ่งหญ้ากว้างก็เริ่มมีหิมะตกหนักอีกครั้ง

คนของเผ่าเซียวเหยียนตัวก็ฝ่าหิมะตกหนักมาสวามิภักดิ์เช่นกัน

ก่อนปีใหม่เผ่าที่รอดตายทั้งหมดของทุ่งหญ้ากว้างก็มารวมตัวกันที่
จวนว่าการและข้ามผ่านเหมันตฤดูไปด้วยกัน พวกเขาล้วนยอมสวามิภักดิ์
ต่อชาวแคว้นเหลียง มออบอาวุธของพวกเขาให้

มีเพียงคนกลุ่มเล็กๆ จากเผ่าเฮ้อหลันที่ยังหนีอยู่

ไม่ใช่เพราะว่าคนของเผ่าเฮ้อหลันมีน้อย แต่เป็นเพราะแม่ทัพใหญ่
ของพวกเขาทรยศแม่ทัพน้อยเฮ้อหลันและพาคนมาหาจาเหอกันกันแล้ว

คนที่หนีไปได้ส่วนหนึ่งมีไม่ถึงสามพันคน วัวแกะก็ไม่มากนัก ผู้นำคือ
แม่ทัพน้อยเฮ้อหลัน ได้ยินว่าลูกๆ ของเขาล้วนหนาวตาย ถึงอย่างไรเสีย

ก็เป็นแค่เด็กเล็กๆ

เขาเอาความตายของบิดาและบุตรชายของตนมาผูกแค้นกับ
ชาวเหลียง และไม่ยอมเลิกกับชาวเหลียงเสียที ซึ่งข้างกายเขายังมี
ชาวเหลียงอีกคนหนึ่งนั่นก็คือเลียวจิน

เซวียเหมยบอกให้จาเหอ^{กั๋น}ไม่ต้องไปยุ่งกับอีกฝ่าย

ศึกสงครามและเหมันตฤดูทำให้ชาวซงหนูลดจำนวนลงจาก
สิบหมื่นคนเหลือแค่ห้าหมื่นคนแล้ว

ที่เหลืออีกสองสามพันคนก็กำลังหนี

คนที่แข็งตายและหิวตายของพวกเขามีจำนวนมากกว่าผู้ที่พลีชีพ
ในสนามรบนับสิบเท่า

หญ้าในเหมันตฤดูน้อยลง คนเหล่านั้นก็มารวมตัวอยู่แถวๆ จวนว่าการ

เซวียเหมยสอนให้พวกเขาสร้างบ้านหิมะและใช้ประโยชน์จาก
สัตว์เลี้ยงอย่างสมเหตุสมผล สอนทำอาหาร และนางก็สอนให้พวกเขา
ฟอกหนังสัตว์ กลั่นเกลือสีแดง ตลอดจนปั่นขนแกะให้เป็นด้าย

ทว่านางไม่ได้สอนพวกเขาทำเลื่อนหิมะ

ต้องเก็บบางเรื่องเอาไว้บ้าง เซวียเหมยคิดเช่นนั้น

ความเชื่อใจไม่อาจมีได้อย่างไร้ขอบเขต มิเช่นนั้นจะเกิดปัญหา
ในอีกไม่ช้าก็เร็ว

ชาวซงหนูเคารพนางมาก

รอให้บ้านหิมะเริ่มละลาย อากาศของทุ่งหญ้ากว้างเริ่มอบอุ่นขึ้น
จริงๆ ก็ตอนต้นเดือนสองแล้ว

เดือนสามชาวซงหนูเริ่มเชือดวัวแกะเอามาทอดชนสัตว์ ทำเนื้อแห้ง
เตรียมต้อนรับตลาดแลกเปลี่ยนสินค้าครั้งแรกของพวกเขานั่นแหละ

ของดีมาได้มากน้อย

ในยามที่ทุกคนกำลังกระจายตัวกันนั้น เขียวจึงเจิ่งก็นำทัพเข้ามาที่
ทุ่งหญ้ากว้างอีกครั้ง และจับแม่ทัพน้อยเห่อหั่นได้ในยามที่จัดตลาด
แลกเปลี่ยนสินค้าครั้งแรก

แม้ว่าเผ่าเห่อหั่นจะไร้อำนาจไปตั้งนานแล้วก็ตาม

ดิวอย่า

567

ท่ากลางชนงหนูในถิ่นชก

เชียวจึงเจิงกำลังสั่งงานจาเหอกันอยู่ในกระโจมของจวนว่าการ
พวกเขาเองก็เปลี่ยนที่พักแล้ว

สร้างบ้านหิมะบนทุ่งหญ้าในเหมันตฤดู ยามนี้บ้านหิมะละลายหมด
แล้ว พื้นที่ก็ชุ่มชื้นเป็นอย่างมาก

กระโจมควรตั้งอยู่ในที่แห้ง ดังนั้นจาเหอกันจึงนำคนไปย้ายที่ตั้ง

หลังจากเหมันตฤดูผ่านไป ชาวชนงหนูก็เชือดวัวแกะไปฝูงหนึ่ง
เหลือเอาไว้เพียงสัตว์ตัวเมียที่ตั้งท้องได้ และเอาน้ำหญ้าให้พวกมันกิน
อย่างเพียงพอ จะได้คลอดลูกมากหน่อย

เชียวจึงเจิงมาชนงหนูครั้งนี้ก็เพราะวางแผนจะนำกองทัพไปกำจัด
พวกชนงหนูร้ายกาจที่เหลือรอด ไม่ว่าจะอย่างไรครั้งนี้เขาก็ต้องทำลาย
เผ่าเหอหลันให้ได้ ไม่อาจปล่อยให้พวกนั้นลอยนวลได้อีก

ยามนี้อยู่ห่างจากตลาดแลกเปลี่ยนสินค้าครั้งแรกอีกครั้งเดือน

เซียวจิ้งเจิงไม่ได้รับร้อน

"ทุกเผ่าขอแค่ยอมรับรักษาสกุลของตนเองไว้ก็มาประทับตราที่อาลักษณ์ของข้าได้" เซียวจิ้งเจิงเอ่ย

เรื่องนี้เขาขบคิดมาระยะหนึ่งแล้ว จึงตัดสินใจยึดตามวิถีจัดการตามขนบของที่ราบกลางนั่นก็คือการประทานสกุล

ตัวอย่างเช่นเผ่าถงหลัว แม้ว่าจาเหอกันจะเป็นแม่ทัพตรวจการและเป็นหัวหน้าเผ่า แต่เขายังมีขุนนางใต้บังคับบัญชาของเขามากกว่าครอบครัว พวกเขาไม่อาจใช้สกุลถงหลัวเหมือนกันทั้งหมดได้

เผ่าถงหลัวคือเผ่าที่จาเหอกันและชาวเผ่าของผู้ใต้บังคับบัญชาภายในเผ่าของเขาสร้างขึ้น

ตอนแรกขุนนางเหล่านั้นนำคนของตนเองสองสามร้อยคนมาขอสวามิภักดิ์ต่อเผ่าถงหลัว รวมตัวกันใช้ชีวิตและทำสงครามกับความหนาวเหน็บด้วยกัน

ยามนี้สงครามจบแล้ว ชาวขงหนูล่มสลาย พวกเขาเองก็มีวิธีรับมือกับความหนาวเย็น ขุนนางจำนวนไม่น้อยจะต้องความคิดสั้นคลอนอยากพาทาสและสัตว์เลี้ยงของตนออกไปใช้ชีวิตอยู่ลำพัง

เซียวจิ้งเจิงเห็นเช่นนั้นก็มีความสุขมาก

สาเหตุที่ประทานสกุลให้ก็เพื่อป้องกันไม่ให้พวกเขารวมกันเป็นกลุ่มใหญ่

ระหว่างสองสกุลในที่ราบกลางมีขอบเขตที่ชัดเจนมาก กระทั่งแยกแยะกันอย่างชัดเจนเหมือนแม่น้ำจินเหอและแม่น้ำเว่ยเหอ ความแค้นบางอย่างจะถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่น สามารถส่งต่อความเกลียดชังจากรุ่นสู่รุ่นได้

สกุลจะแยกชาวขงหนุออกจากกัน ทำให้พวกเขากลายเป็นเผ่าเล็กๆ
ประมาณสองสามร้อยคนถึงหนึ่งพันคน

ยิ่งเผ่าเล็กลงเท่าใด โอกาสที่จะเกิดสงครามก็ยิ่งน้อย พวกเขา
คงไม่คิดเรื่องนี้ด้วยซ้ำ

พอทำการค้ากันนานวันขึ้น ยิ่งพวกเขาได้ของจากที่ราบกลางมากขึ้น
บางทีก็อาจมีความคิดอยากย้ายออกไปจากทุ่งหญ้ากว้างขงหนุแล้ว
เข้าไปในแคว้นเหลียงแทน

เซียวจิ้งเจิงหวังว่าวันนั้นจะมาถึงในสักวัน

"ท่านผู้บัญชาการจะประทานสกุลให้พวกเรา?" จาเหอกันผู้ไร้เดียงสา
เป็นดังอสุรกายบนทุ่งหญ้าที่มีแต่แรงไม่มีสมอง

เขาผ่านประสบการณ์ชีวิตมาน้อยมาก

เขาไม่เข้าใจการอ้อมไปอ้อมมาของชาวเหลียง แต่เขารู้ว่าหาก
ชาวขงหนุมีสกุลก็เท่ากับมีฐานะและมีเกียรติมาก

นี่เป็นเพราะผู้บัญชาการเกรงใจพวกเขา

จาเหอกันส่งขานี้ออกไป

ชายชราที่ชาญฉลาดมองปราดเดียวก็รู้เจตนาของเซียวจิ้งเจิง แต่
ไม่สามารถระงับความปรารถนาของคนได้ ทุกคนล้วนอยากได้สกุลของ
ตนเอง และสร้างเผ่าของตนเองขึ้นมา

การฟื้นฟูสกุล ได้รับการยอมรับ นั่นก็หมายถึงอำนาจ

จนว่าการรับจดบันทึกสกุลไปหาสิบเจ็ดสกุลอย่างรวดเร็ว นั่นก็
หมายความว่าเผ่าขงหนุเจ็ดแปดเผ่าในอดีต ทุกๆ เผ่าล้วนแบ่งออกเป็น
เจ็ดแปดส่วน

มีสกุลแล้วก็ย่อมมีชนชั้นสูง พวกเขาเองก็มีวัวแกะและมีทาส

แน่นอนว่ายังมีชาวบ้านที่ยินดีติดตามไปเป็นทาสของพวกเขา

ทาสเช่นนี้ค่อนข้างมีอิสระ ไม่อยากทำแล้วก็ออกไปได้ ส่วนจะมีปัญญาก่อนไปหรือไม่ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

เมื่อจัดการเรื่องนี้เสร็จเชียวจิ้งเจิงก็คิดนำทัพออกเดินทาง เขียหยเหมยเองก็อยากตามไปด้วยมาก เพราะนางอยากหาตัวป่า

วสันตฤดูมาแล้วฝูงวัวป่าในทุ่งหญ้ากว้างก็มักก่อหายนะใหญ่ หากปราบพยศพวกมันได้ก็จะมีเงินทองไหลมาเทมา

"วัวป่าอันตรายมาก" เขียวจิ้งเจิงเอ่ย "เหลือเรื่องให้พวกเขาทำบ้าง มิเช่นนั้นพวกเขาก็จะไร้ประโยชน์จริง ๆ แล้วต้องให้พวกเขารายกทัพมาอีก"

เขียหยเหมย "..."

เขียวจิ้งเจิงไม่เห็นด้วย

เขียหยเหมยครุ่นคิดซ้ำแล้วซ้ำเล่าก็รู้สึกว่ามันจำเป็นต้องไป จึงลืมเรื่องนี้ไปเสีย

เขียวจิ้งเจิงเพิ่งรวบรวมกำลังพลจะออกเดินทาง จับพลั้งนั้นก็มีผู้ส่งสารวิ่งมาอยู่ตรงหน้าเขาอย่างรีบร้อน "ท่านผู้บัญชาการ รีบไปดูแลเร็วเข้า พระยะคะ"

เขียหยเหมยเองก็ประหลาดใจมาก

พวกเขาขี่ม้าออกจากค่ายก็เห็นชาวซยงหนูสามคนสวมเสื้อผ้าเก่าขาดรุ่งริ่ง มีสองคนที่ถูกมัดไว้

แม่ทัพที่อยู่ข้างกายเขียวจิ้งเจิงมองปราดเดียวก็ทำได้ จึงมีสีหน้ายินดี "ท่านผู้บัญชาการ เป็นคนของเผ่าเฮ้อหลันพะยะคะ"

สองคนที่ถูกมัดอยู่ก็คือแม่ทัพน้อยของเผ่าเฮ้อหลันและเลี่ยวจิน เขียวจิ้งเจิงอารมณ์ดีไม่น้อย

พอเชวียเหมยจะกลับเมืองหลวงก็มีเรื่องที่ทำให้ฮ่องเต้คลายพิโรธ
ได้พอดี ฮ่องเต้ยังคงรู้สึกอับอายจนถึงทุกวันนี้ที่เสียวเงินหนีไปได้
การจับเขาได้ก็ถือว่าทำให้เชวียเหมยพ้นเคราะห์แล้ว

เชียวจิ้งเจิงพลิกตัวลงจากม้า

ผู้ที่มัดแม่ทัพน้อยเฮ่อหลันไว้คือคนในเผ่าเฮ่อหลันที่เหลือไม่ถึง
สามร้อยคน ผู้สวามีภักดีจากเผ่าเฮ่อหลันหลุดจาวอย่างคล่องแคล่วและ
คุกเข่าโขกศีรษะให้เชียวจิ้งเจิง "เป็นเขาที่สังหารภรรยา บุตร คนแก่ และ
เด็กของพวกเรา เชือดสัตว์เลี้ยงของพวกเรา ท่านผู้บัญชาการ พวกเรา
เป็นเพียงผู้บริสุทธิ์ ทุกอย่างยอมยินดีทำตามประสงค์เจ้านาย ขอร้องท่าน
ช่วยรับความบริสุทธิ์ใจของพวกเรา ปล่อยคนที่น่าสงสารเหล่านี้ของ
พวกเราด้วยเถิดพะย่ะค่ะ"

เชียวจิ้งเจิงบอกให้เขาลุกขึ้น

"เจ้าเป็นฝ่ายยอมมาสวามีภักดีเอง ไม่ต้องให้ข้ายกทัพไปโจมตี
นับว่ารู้เวลาดียิ่ง" เขาเอ่ยอย่างเย็นชา "ของขวัญของพวกเจ้าข้าขอรับไว้
เจ้าคือจาเอ๋อร์หุนถัวของเผ่าเฮ่อหลันสินะ"

คนผู้นั้นคุกเข่าด้วยความศรัทธาอย่างกว่าเดิม "พะย่ะค่ะ"

"จาเอ๋อร์หุนถัว เจ้าเองก็เป็นแม่ทัพใหญ่ที่มีชื่อเสียงของชาวซงหนุ
อย่าคุกเข่าต่อหน้าข้าเหมือนสุนัขเช่นนั้น ลุกขึ้นเถิด พากันของเจ้ามา
แล้วมีชีวิตอย่างสงบสุขตั้งแต่วันนี้" เชียวจิ้งเจิงเอ่ย

จาเอ๋อร์หุนถัวเห็นอีกฝ่ายไม่เอ่ยถึงเรื่องที่ตนทรยศเจ้านายก็รู้สึก
ดีใจมาก

ยามที่เขามาก็ขบคิดมากมาย

เขามีบุตรสองคนอยู่ในเผ่า หากหนีอีก เขาและบุตรชายของเขา

ก็ต้องตายไปพร้อมกับแม่ทัพน้อยเผ่าเฮ่อหลันแล้ว

ชาวซยงหนูห้ามทรยศเจ้านายเด็ดขาด

ผู้ที่เป็นเหมือนจาเออร์หุนถัว ตัวอย่างเช่นเขาพาแม่ทัพน้อยเฮ่อหลันไปยอมจำนนต่อเผ่าอื่น หัวหน้าเผ่าก็จะต้องสังหารเขาเป็นคนแรก เพราะเขาเป็นกบฏไม่มีค่าพอให้เชื่อถือ

ถึงอย่างนั้นเขาเองก็เตรียมตัวตายมาแล้ว เพื่อเหลือเส้นทางให้อีกสามร้อยคนรอดชีวิต

คิดไม่ถึงว่าผู้บัญชาการของแคว้นเหลียงกลับไม่เอ่ยถึงความผิดนี้ ดูเหมือนจะไม่สนใจเรื่องที่เขาทรงเจ้านายเสียด้วยซ้ำ

แม่ทัพน้อยเฮ่อหลันพลันร้องด่าไม่หยุด

ใบหน้าของเขาอาจได้รับบาดเจ็บจากความหนาวเย็นมา แก้มครึ่งหนึ่งเป็นสีดำสนิท ดูแล้วน่ากลัวเล็กน้อย

"เชียวจึงเจิง เจ้าไม่มีทางตายดีแน่! วิญญาณชาวซยงหนูต้องสั่งเวรให้เจ้าเท่าใด ยิ่งกลั้วมาเคลื่อนไหวทัพในทุ่งหญ้ากว้างของพวกเรา สวรรค์ไม่มีทางละเว้นนักโทษอย่างเจ้า!"

เขาด่าคนทรยศจาเออร์หุนถัว "กบฏไม่มีจุดจบที่ดี ชาวเหลียงจะต้องถลกหนังเจ้าทั้งเป็น คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะลอบโจมตีเจ้านายตนเอง เจ้ามันสุนัขบ้า!"

เชียวจึงเจิงไม่แฉแส

แม่ทัพน้อยเฮ่อหลันที่เคยเย่อหยิ่งวางท่าสง่างามแสดงความเคารพต่อหน้าเซียวเหมย ทุกครั้งที่เห็นนางก็จะขยับตาแสดงออกว่าชอบนางเต็มที่ยามนี้เขาไม่มองเซียวเหมยเลยสักนิด

เลี้ยวเงินที่อยู่ด้านข้างกลับเจียบสงบมาก

ช่วงนี้เสียเงินก็ผิดคล้ำขึ้นเล็กน้อย แต่ไม่ได้ชอบผอมนัก เขาหนีเอาชีวิตรอดไปกับเผ่าเฮ้อหลั่น และคิดไม่ถึงว่าจะใช้ชีวิตได้ไม่เลว เห็นได้ชัดว่าเขาเองก็มีฝีมืออยู่บ้าง

เขามองเซวียเหมยหนึ่ง จากนั้นก็เผยรอยยิ้มเย็นชาออกมา รอยยิ้มของเขาแผ่ไปด้วยความนัย "จวินจุ่สบายดีหรือ"

พลทหารนายหนึ่งผลักเสียเงินที่ถูกมัดไว้แน่นอย่างแรง

รอยยิ้มของเสียเงินยิ่งอึมครึมขึ้นหลายส่วน

"ข้ายอมสบายดี ربกวนเจ้าที่คิดถึงข้าแล้ว" เซวียเหมยเอ่ยด้วยรอยยิ้ม

รอยยิ้มเย็นชาของเสียเงินยิ่งเด่นชัดขึ้น "อย่างนั้นหรือ ของขวัญที่ฉานอวี่มอบให้จวินจุ่ก่อนตาย จวินจุ่ชอบหรือไม่"

เซวียเหมยกะพริบดวงตากลมโตอย่างผู้บริสุทธิ์ สีหน้าจาง "ของขวัญอะไรกัน"

เสียเงินกล่าว "จวินจุ่ช่างเสแสร้งเก่งยิ่งนัก ของขวัญอะไร จวินจุ่ไม่ใช่รู้ดีแก่ใจอยู่แล้วหรือ"

"อย่ามัวแต่พูดจาไม่รู้เรื่อง ข้าฟังไม่ออกจริงๆ" เซวียเหมยเอ่ยด้วยรอยยิ้ม "ฉานอวี่เตรียมเรือนหอให้ข้า ทว่าเขาเคลื่อนไหวข้าเกินไป ข้าจึงสังหารเขาด้วยดาบเดียว เดียวว่าเขาคงไม่ทันได้ให้ของขวัญข้าด้วยซ้ำ..."

เซวียจึงแจ้งที่เดินอยู่ข้างหน้ากระแอมหนักๆ

เซวียเหมยพ่นเอ่ยด้วยรอยยิ้ม "ไม่พูดแล้ว ท่านผู้บัญชาการไม่พอใจแล้ว"

เสียเงิน "..."

ชั่วพริบตาฉันเสียเงินจึงไม่รู้ว่าคำพูดของเขียวย่อมเป็นความจริง
หรือเท็จ

ตัวอย่าง

神医她千娇百媚 10
Shen Yi Ta Qian Jiao Bai Mei 10

เสน่ห์รักหมอลออวดาหญิง 10
หมิงเยา เขียน
จินอันเหวิน, เส้าหล็กเป็ดย่าง แปล

จำนวน 478 หน้า
ราคา 449 บาท

Published originally under the title of 神医她千娇百媚 Shen Yi Ta Qian Jiao Bai Mei
Copyright © 明药 Ming Yao
Licensed edition rights under license granted by Infinity and Instant Publisher,
Licensed edition copyright © 2025 Jamsai Publishing Ltd.
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 885-930-51-2013-3

ภาพประกอบ 樞木 (Jin Mu)

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

นับแต่พลัดถิ่นให้ชยงหนูเป็นส่วนหนึ่งของแคว้นเหลียง
ทางแดนเหนือก็มีแต่ถวิลรุ่งเรือง
ดิ้นเซวียเหมยลามารดกลับไปพร้อมความดีความชอบครั้งใหญ่
กว่าเพราะฮ่องเตป้วยจนจิตใจวิปริต เคียดแค้นที่เซวียเหมยไม่ยอมมารักเขาสมนรัก
จึงออกคำสั่งทำขังนางให้อยู่แต่ในจวนจวินจู่

ในเมื่อทำดีแล้วไม่เห็นผล จะนับนางคิดว่าถึงเวลาแล้วที่นางจะออกเดินทางไกล
แต่สิ่งเดียวที่นางยังปล่อยวางลงไม่ได้ในแคว้นเหลียงนี้ก็คือเซวียจิงเถิง!

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลท่านด้วยใจ
โทร. 02 840 4888
www.jamsai.com